

Introit: *Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. (Jan 1,10-12)*

Píseň 171

Modlitba

Čtení: 3. list Janův

Píseň 680

Text kázání: **Bratrská láska at' trvá; s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. (Židům 13,1-2) a dále Římanům 15,1-7**

Bratři a sestry,

každý člověk se chce cítit přijatý. A nejen, když přijde na návštěvu. Ale především ve své rodině, v partě, v kolektivu, v křesťanském sboru. Prožil jsi někdy ve svém životě to, že ses cítil nepřijatý, kdy ostatní tě nevzali mezi sebe? Vnímal jsi, že pro ty druhé nic neznamenáš? Že je nezajímá tvůj názor? Nebo že dokonce tebou pohrdali? A jak sis připadal? Ve světě je běžné, že lidé nepřijímají jeden druhého, že nemají lásku jeden k druhému. Ale co u křesťanů? Tam by tomu přece mělo být jinak! Tam by měla být láska a přijetí. Občas ale člověk zaslechne, že někdo z nějakého sboru odešel, protože ho tam prostě nevzali mezi sebe. Někdy, zpravidla ve větším sboru, si nového člověka nepovšimnou, jindy je to tak, že si ho z různých důvodů nevšímají, ba dokonce ignorují, třeba jim není sympatický, anebo je svou vírou pro ně buď moc liberální, nebo naopak radikální, anebo prostě úplně jiný, málo svatý apod. A tak paradoxně se pak někdy stává, že se člověk může cítit lépe mezi nevěřícími, kteří nemají předsudky a neodsuzují druhého hned za něco. Pokud to tak někde je, je to smutné, protože tam právě chybí ta Boží láska. Láska se přece projevuje jinak. **Bratrská láska at' trvá**, tak začíná ten verš. Láska by právě měla být tím nejdůležitějším znakem křesťanského společenství. Láska by měla být i mezi křesťany, kteří jsou názorově odlišní. Žel mnohdy tomu tak není. Boží láska ve mně a v tobě má způsobit dokonce také to, že **my silní jsme povinni snášet slabosti těch druhých**. Jsme povinni snášet slabosti, nedokonalosti, pády, cokoli mi na druhých vadí. Nemá to tak být? Vždyť my sami býváme přece také slabí, také upadáme, také zůstáváme hříšní a někdy se to projeví, a přece očekáváme, že druzí nás neodsoudí, nýbrž odpustí, přijmou a budou s námi. Nebo ne? Pak sami odhodme kameny, neboť jsme také hříšní.

Tím dalším slovem z listu Římanům je, že nemáme jen snášet, ale dokonce máme **každý vycházet vstříc bližnímu**, neboť to je to, co **přispívá ke společnému růstu**. Láska se má tedy projevovat tak, že druhé mám mít za přednější, než sebe. Že **nemám mít zalíbení jen sám v sobě**. Myslím, že tohle se potřebujeme stále znovu učit. Od koho? Přece od Pána Ježíše. Ten to měl ve svých postojích jasně vyřešené. Svou lásku ukázal právě tak, že každý z nás je pro něj přednější, než On sám. O každého jednotlivce měl zájem, byl empatický, zajímal se o člověka, věděl, co koho trápí, uměl povzbudit, potěšit. Modlil se za ně. A nakonec sám sebe přece zmařil také kvůli tobě a mně. **Urážky těch, kdo tě tupí, padly na mne**, to je Kristův postoj. Sám na sebe nechal dopadnout hněv, za tebe a za mne. Znovu a znovu si to potřebujeme uvědomovat, jak jsme pro něj důležití. On tebe i mne opravdu a stále miluje. On mne i tebe přijímá! A proč nás přijímá? Protože jsme dokonalí? Protože už žijeme slušný život? Pokud přemýšlíš o tom, že tě Pán přijímá proto, že jsi ve svém životě urovnal, co se dalo, pak jsi na omylu. Pán tě nepřijímá za tvé zásluhy. Ale proto, že tě miluje. Z čisté lásky. Miluje tě takového, jaký jsi. A ano, On stejně jako ty, ví moc dobře, že **mnohým skutkům před Bohem tobě něco chybí**. Vírou přijímáme, že je nám odpuštěno, že naše viny, ano i ty budoucí, jsou zahlazeny v Kristově kříži. Ovšem pokud nebudeme mít stejné smýšlení jako Kristus, a pokud nebudeme mít lásku, odpuštění a přijetí k druhým tak jako Kristus k nám, pak jsme evangelium vůbec nepochopili. Pokud budeme odsuzovat druhé za to, že se nám na nich něco nelíbí, pokud budeme o lásce jen mluvit, ale sami skutky lásky nečinít, pokud není naše srdce proměněno láskou tak, abychom milovali bez rozdílu, pak jsme minuli cíl. A pokud budeme druhým bránit, nebo je vyhánět, moralizovat, pak se může stát, že zůstaneme sami a církev bude prázdná. **Kdo chce vybudovat dokonalou církev, ten v ní zůstane sám. A víte proč? Protože v ní nebude odpouštějící láska. To pak ale není církev. Láska si nečiní nároky. Láska miluje**. A o kolik by dnes mohly být početnější sbory a církve, kdyby tam byla upřímná láska? Kdyby tam nebylo odmítnutí a odsouzení? Občas se to děje, že se člověk necítí přijatý a proto jde tam, kde ho přijmou.

Nyní se dostávám k tomu stěžejnímu verši, který chci, abychom si ho vryli do srdce: **Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás**. Nedělejte rozdíly mezi bratrem a bratrem, mezi

ženou a mužem, mezi starší generací a mladší generací. Mezi kazatelem a kazatelkou. Tam, kde se dělají rozdíly, tam se staví hradby. A tak místo toho, aby se v církvi uvolnila Boží láska, sami často stavíme zdi předsudků, odsudků a neodpuštění. Kristus mne sice přijal, i když nejsem hoden, ale toho druhého jistě nepřijímá, neboť je nehoden více! Opravdu? Tohle přece může posoudit pouze Bůh. A je nějaká míra větší a menší nehodnosti? A kde je ta hranice? Ano, v Bibli čteme, kdo nebude přijat. Všichni, kteří odmítnou nabídku spásy, všichni, kteří zůstanou ve svém hříchu a neopouští ho. Avšak někdy mám pocit, že závažným hříchem křesťanů je neláska, vymezení se vůči druhým, opovrhování, zlomení hole nad těmi, kteří selhali, ignorování toho, s jehož názorem nesouhlasím. **Celníci a cizoložníci vás předchází do Božího království**, řekl Pán. Předchází ty, kteří zůstanou tvrdí ve svém srdci. **Kdo ví, co je činit dobré, a nečiní, má hřích**, praví Písmo. **A kdo mě odmítá a nepřijímá moje slova, má, kdo by jej soudil: Slovo, které jsem mluvil, to jej bude soudit v poslední den**, říká Pán Ježíš.

O mnohé se, bratři a sestry, okrádáme, jednáme-li jako ten Diotrefés, o kterém píše Jan ve svém 3. listě. V tom listě čteme nejprve ale pochvalné věci ohledně jednání milého Gaia, kterému je dopis určen. **Velice jsem se zaradoval, když přišli bratři a vydávali svědectví o tvé opravdovosti, o tom, že žiješ v pravdě. Věrně jednáš, milovaný, v tom, co činiš pro bratry, a to pro ty, kteří přišli odjinud; oni vydali před církví svědectví o tvé lásce.** Tehdy to bylo tak, že bylo mnoho potulných kazatelů, takových misionářů a evangelistů, kteří hlásali Pána Ježíše a Gaius byl ten, který je s láskou nejen přijímal, ale také se o ně postaral, nasýtil je a vypravil na další cestu. A to s takovou láskou, že to v nich zanechalo hluboký dojem. Každého přijímal možná právě tak, jak jsme četli ten verš z listu Židům: **s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly.** To slovo řeckého překladu angelos lze přeložit také jako posel, nebo poslaný od Boha. Pokud budeme takto přistupovat ke svým bližním (ne tedy jen ke kazatelům) jako k těm, které nám dává Bůh do života, aby nás obohatili, pak nám to prospěje ke společnému růstu a vzájemná láska a úcta bude dýchat celým společenstvím. Aby to ovšem bylo opravdové, je potřeba opravdu žít s Bohem, nechat se ve vztahu s Ním proměňovat jeho slovem a láskou. Prosit o ducha přímého a Ducha svatého. Jsme-li živi Bohem, pak se to bude projevovat právě láskou.

Jako extrémní protiklad a výstrahu zde ale máme to jednání Diotrefovo. O něm naopak čteme, že nejenže **tyto příchozí odjinud nepřijímal, ale dokonce vylučoval z církve ty, kteří je přijímali.** Dále o něm čteme, že **si osoboval právo být mezi všemi první a neuznával ani starší authority. Navíc zlomyslně pomlouval.** Proč to dělal? Z pýchy? Z touhy po moci? Ze žárlivosti? Vyhýbejme se takovým motivům, neboť nejsou z Ducha svatého! To jméno Diotrefés v překladu znamená doslova „živený bohem Diem.“ Ze zajímavosti jsem si dal tu práci a našel jsem si, jaké měl Zeus vlastnosti. Byl to ze začátku nejprve bůh dobrého počasí, ovšem jako počasí byl nevyzpytatelný. **Diovy morální vlastnosti mají velice nestálý charakter, každopádně ho lze označit za mstivého, často i záludného a intrikářského. Manželce byl nevěrný a často se s ní hádal. Měl silně bisexuální sklony, přičemž jeho homosexuální tendence se z dnešního pohledu pohybovaly na hranici pedofilie.** No a tady vidíte, jak to v církvi může dopadnout a dopadá, když se neživí Božím Slovem v Duchu svatém. Pedofilie kněží, homosexuální a jiné úchylinky a anomálie. No a teď do toho pustme znovu ten verš: **s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud.** Jak moc odjinud? A kde je ta hranice jinakosti? Možná tu odpověď najdeme ve slovech Judova dopisu: **S těmi, kdo pochybují, mějte slitování; zachraňujte je z hořícího ohně. Mějte slitování i nad jinými, ale s obezřetností, ať se vám oškliví i jejich plášť, poskvrněný hříchem.** V souvislosti s duhovým festivalem Prague pride se zejména v evangelické církvi rozpoutaly vášně. A není divu. Nejasná prohlášení některých evangeliků budí podezření. Na jednu stranu ano, všichni mají přístup k Bohu, k Božímu slovu, církev má být otevřená všem, ale na druhou stranu nelze schvalovat žádný hřích. To chce velmi jasně říct i Juda. **Mějte slitování, ale s obezřetností, ať se vám oškliví i jejich plášť, poskvrněný hříchem.** A je to na každém, zda odloží ten smradlavý huberták, každý se před Bohem bude zodpovídat sám za sebe! Jinými slovy, přijímejte i ty odjinud, nebraňte jim jít k Bohu a k poslechu Božího slova, ale nepřizpůsobujte se jim. Nenoste jejich trendy. Vy si máte obléct čistotu a svatost. A takto jim být dobrými svědky. **My kážeme Krista ukřižovaného,** a tak to musí zůstat! A je to tak s každým hříchem i u mne a u tebe. Bůh miluje člověka, ale nesnáší jeho jakýkoliv hřích. Proto i my, **vysvětleme ten starý šat poskvrněný hříchem a oblečme nejen čistotu a svatost, ale také lásku a milosrdný soucit.** Nechme se proměnit Boží láskou a **tak jako Kristus přijal nás, přijímejme i my ty druhé.** Amen. Píseň 483 modlitby (finská poslankyně, papež a rozkol) píseň 672

Slovo poslání: 2- list Janův 7-11

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 635